

ordnede disse Forhold. Naar der atter er blevet fremhævet, at man i 4 Aar har overveiet denne Sag, og at ethvert Medlem har dannet sig sit Standpunkt for eller imod den, saa skal jeg dertil bemærke, at der dog er Forskjel paa at overveie en Sag ved, at der indbringes et Lovforslag om den, som nødvendig kræver Thingets Beslutning, og at overveie den blot ved, at der foreligger Forespørgsler fra enkelte Medlemmer, i Almindelighed i Samlingens sidste Dage, ved hvilke der som oftest kun er meget faa Medlemmer tilstede, thi det er en Maade, hvorpaa neppe ret mange Medlemmer komme til at danne sig en nogenlunde klar Mening om den foreliggende Sag.

Formanden: Rigsdagsmanden for Sørs Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

P. C. Olsen: Jeg troer, det vilde være mindre hensigtsmæssigt, om vi i aften stemte for den motiverede Dagsorden, og imorgen indbragte et Lovforslag om den samme Sag, og jeg troer virkelig heller ikke, at vi vilde kunne gjøre Regning paa, at det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrab) vilde stemme for et saadant Lovforslag. Jeg vilde imidlertid finde det meget selvsøfigende, dersom vi i aften stemte for den motiverede Dagsorden og imorgen indbragte et Lovforslag her i Salen om den samme Gjenstand.

Monrad: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Monrad: Jeg vil blot bemærke, at dersom det skulde stee, som Gud forbyde — jeg haaber, at den høitagtede Kultusminister ikke vil blive forstræffet — at s. Ex. den høitagtede Minister døbe i Aften, skulde jeg imorgen stemme for et privat Lovforslag angaaende denne Sag.

Suel: Trods den store Autoritet, som den ærede sidste Tale med Rette nyder i

denne Slags Sager, troer jeg dog paa ingen Maade, at hans Fortolkning af Grundlovens § 83 holder Stik. Den Fortolkning, han opstillede af Ordet „Troesfamsund“, stemmer efter min Mening ingenlunde med Lovens virkelige Mening; men jeg erkjender, at det her hverken er Sted eller Tid til at inklade sig paa spidsfindige Lovfortolkninger, og jeg skal derfor aldeles afholde mig fra at gaae videre ind paa dette Spørgsmaal. Hvad jeg derimod ønsker at gjøre gjældende, er, at det, som Folkethinget vedtager gennem den motiverede Dagsorden, hvad enten det stæer i aften eller imorgen, er bindende for en lang Fremtid. Det var dette, jeg vilde gjøre gjældende, navnlig ligesoverfor det Svar, den ærede sidste Tale gav min ærede Nabo tilvenstre (S. Jensen), da han spurgte om, hvad Betydning det havde, at vi i aften vedtog den motiverede Dagsorden. Hvis vi i aften vedtog den, skæde vi derved en Praxis, som Folkethinget ikke i lang Tid kan fravige.

Tscherning: Der kan ikke derved stæbes nogen Praxis for Folkethinget, thi den maatte da være, at hvergang et Spørgsmaal af denne Natur kom frem, skulde et Medlem stille en saadan Dagsorden (Suel: Nei!). So, det var Praxis for Folkethinget. Man kunde sige, at der herved stæbtes en Praxis for Administrationen, at den blev henviist til uden megen Sky at give en saadan Verettigelse til andre Samsund, men det var det Helbigste, der kunde stee. Der er ingen Fare ved at lade Administrationen gjøre saa Meget som muligt, for at udvikle en religiøs Frihed, der tillige fyldestgjør Grundlovens § 84, thi man skal vel lægge Mærke til, at alle de ærede Herrer kun læse til § 83, men de maae tage § 84 med, som siger: „Ingen kan paa Grund af sin Troesbetjendelse berøves Afgang til den fulde Nydelse af borgerlige og politiske Rettigheder o. s. v.“ Det, at forhindre religiøse Samsund, med Hensyn til hvilke man har anerkjendt, at de fyldestgjøre alle de Fordringer, Grundloven stiller til dem for at kunne faae Anerkjendelse, fra at faae en saadan, er at handle imod Grundlovens § 84. At opfordre Ministeriet til at holde sig tilbage fra at fyldestgjøre Grund-